

EL PROPER DESAFIAMENT CATALÀ (Reflexions d'un viatger)

29 de juliol de 2006, Atlàntic Nord, 40.000 peus d'altitud i deixant a les meves espatlles el "gran caos" de l'aeroport de El Prat...a les meves mans i absort en la lectura, la darrera obra de Kenichi Ohmae, "EL PRÓXIMO ESCENARIO GLOBAL" (Ed. Granica)

El llegendari estrateg dels negocis Kenichi Ohmae, que ja per l'any 1990 va predir el sorgiment i l'èxit de la Globalització i en va encunyar aquesta paraula, em desgranava davant dels meus ulls unes reflexions que em tenien totalment estorat...el seu concepte de Regió-Estat aplicat en un món sense fronteres i que ha esperonat a àrees tant diferents com la regió de Dalian (Xina), Irlanda o Finlàndia als índexs més alts de creixement i competitivitat, em contrastaven als obsolets, però malauradament encara vigents, models existents en un bon nombre de països...entre aquests el nostre. La lectura em feia preguntar a mi mateix el perquè Catalunya, ha pogut passar en 17 anys d'ésser una florent regió econòmica europea, una zona pròspera on s'afavoria l'activitat econòmica, la competitivitat i el creixement a convertir-se en un àrea asfixiada, en un entorn aspre on, fent un símil amb la "botànica" el test ens ha quedat petit i no ens queden recursos per florir ni espai per créixer

D'aquesta reflexió profunda, en la soledat del vol transoceànic, vaig intentar albirar el què han fet bé aquestes Regió-Estat perquè Ohmae els presenti com el nou paradigma del creixement i la competitivitat i, per contra, què pot haver passat a casa nostra per arribar a la situació actual de paràlisi estructural, pèrdua de competitivitat i minva de les opcions de creixement. Avui, passats ja uns mesos d'aquelles primeres reflexions, m'he decidit a compartir-les amb tothom qui les vulgui escoltar...

La primera "*caos causa*" que em va venir al cap en aquells primers moments de reflexió va estar la situació de **creixement i liquiditat gratuïta** viscuda durant el darrer quinquenni a casa nostra, i que ha degenerat en una especulació immobiliària sense precedents, inflant artificialment el cost del sol (residencial i industrial) i minvant-ne de forma preocupant la seva disponibilitat. Aquest fet ha portat a l'enriquiment d'uns pocs i a l'empobriment de molts, amb la conseqüent pressió desmesurada sobre els costos salarials i escassetat de persones pel processos de creixement, realimentant així, cada vegada més, un perillós Cercle Viciós d'inflació i pèrdua galopant de la competitivitat.

La segona "*caos causa*" que se'm va ocórrer va estar **la formació deficient i la manca, a tots els nivells, de talent "1st Class"** (d'operaris, professionals, directius, polítics,...), talent per altra part imprescindible per afavorir els processos de competitivitat, globalització i creixement que necessitem. En aquests moments ens trobem davant una manca de productivitat i qualitat del talent que podria impedir aprofitar les nombroses oportunitats que se'ns presenten i que alhora podria derivar en una veritable guerra per les persones excel·lents entre les Companyies del nostre País, i ja se sap...en les guerres "tothom hi acaba perdent".

Íntimament lligat amb l'anterior concepte em venia a la ment la **situació de "vida fàcil", comoditat, manca de repte i compromís** de molts dels nostres joves per endegar i/o continuar projectes empresarials, i també d'altres índoles, sobretot si es compara amb la mitjana d'altres països on la il·lusió per prosperar i/o la necessitat per viure dignament han fet despertar la capacitat emprenedora de les noves generacions.

Si a tot aquest seguit de "*caos causae*" hi afegíem, **una flexibilitat laboral precària** que enlloc d'impulsar l'excel·lència de les persones n'afavoreix la seva mediocritat, **una excessiva regulació i intervencionisme de l'Estat i de les Institucions** davant de qualsevol iniciativa emprenedora (incipient i/o consolidada) i una **càrregues fiscals desmesurades per unitat de treball**, acabem de posar la "cirereta" a tot aquest pastís de despropòsits i entrebancs...

La pobra situació de les infraestructures a Catalunya (elèctriques, viàries, ferroviàries, portuàries, aeroportuàries i telemàtiques) experimentada sobre les meves “*pròpies carns*” unes poques hores abans, se’m presentava com un missatge recurrent que no mereixia cap mena de comentari addicional.

El vol arribava al seu zenit i, davant meu, un paper guixat on es podien entreveure algunes de les possibles “*caos causae*” d’una situació poc favorable pel nostre País i pel nostre futur, i em preguntava ...què hi podríem fer nosaltres? Quines mesures s’haurien de prendre a Catalunya, a tots els nivells (a nivell de les persones, de les empreses, dels líders, dels governs,...) per què Kenichi Ohmae ens retornés el prestigi perdut en el seu proper èxit editorial?

Primer de tot crec que és indispensable el poder comptar amb líders i governs que, fent un símil amb el món de la química, s’encarreguin de “**catalitzar**” el **canvi**, prioritzant (sense motius electoralistes) accions directes de govern sobre els “*caos causae*” anteriorment esmentats i fugint explícitament d’estructures reguladores, buròcrates i funcionaries. Per fer tot això Catalunya necessita a tots nivells (social, empresarial, sindical i polític), líders amb visió, projecte de País, preparats i disposats “*a estirar el carro i a arromangar-se les mànigues*” i que ens encomanin la il·lusió i, sobretot, que ens retornin l’orgull de ser el que som...catalans!!

Necessitem també emprenedors i estructures socials i empresarials que fonamentin i basin la seva competitivitat en **la Innovació, la Qualitat, el Servei, la Productivitat i la Globalització com a tetraedre de excel·lència i pervivència** i que apostin fervorosament per la filosofia “Mpm” (Més per menys...més qualitat, més prestacions, més disseny, més seguretats, més servei... a menys cost) enlloc de la filosofia “mpm” (menys per menys) d’alguns dels nostres competidors globals.

És imprescindible també **fomentar la creativitat i desbloquejar les ments dels joves** per poder generar més idees i poder desenvolupar /explotar les millors i de més qualitat, ja que si volem preveure el nostre futur, no esperem que ningú ens hi ajudi i, per tant, el millor que podem fer és inventar-lo nosaltres mateixos.

Però, per sobre de tot, el que més necessitem és una societat flexible, oberta al món, respectuosa amb tothom i sense por al canvi, capaç de reinventar-se a ella mateixa i de no quedar ancorada en els paradigmes del passat, comptant amb ciutadans que s’encomanin la il·lusió del “**creure per veure**” enlloc de “veure per creure”... perquè només si ens ho creiem podrem arribar a gaudir dels beneficis i benestar d’una Catalunya Regió-Estat pròspera i visualitzarem així el nostre futur segons el model preconitzat per Ohmae...aquest és el nostre Gran Repte de País...aquest és, al meu parer, el “**Proper Desafiament dels Catalans**”

Josep Lagares i Gamero
Director General METALQUIMIA
Directiu del FORUM CARLEMANY

OPINIÓ ▶ JOSEP LAGARES

El pròxim desafiament català

29 DE JULIOL DEL 2006, Atlàntic Nord, 40.000 peus d'altitud. Darrere meu, el caòtic aeroport del Prat, i a les meves mans, l'obra de Kenichi Ohmae *El pròxim escenari global*. Aquest estrateg dels negocis, que el 1990 va predir el fenomen de la globalització, desgranava unes reflexions que em tenien ben astorat... El seu concepte de Regió-Estat, en un món sense fronteres, que ha esperonat àrees molt diverses a elevats índexs de creixement i de competitivitat, contrastava amb els obsolets models del nostre país. Vaig preguntar-me com Catalunya ha passat en disset anys de ser una florent i pròspera regió, on s'afavoria l'activitat econòmica, la competitivitat i el creixement, a convertir-se en una àrea asfixiada, un entorn on sembla que el test hagi quedat petit i sense recursos per florir ni espai per créixer-hi. Vaig intentar albirar què han fet bé altres Regions-Estat perquè Ohmae les presenti com el nou paradigma del creixement i de la competitivitat, i, en canvi, què ha passat a Catalunya per arribar a la situació actual de paràlisi estructural, pèrdua de competitivitat i minva de les opcions de creixement...

La primera *caos causa* que em va venir al cap va ser la situació de creixement i de liquiditat gratuïta del darrer quinquenni, que ha conduït a l'especulació immobiliària, ha inflat artificialment el cost del sòl i n'ha minvat la disponibilitat. Això ha significat l'enriquiment d'uns quants i l'empobriment de molts, amb la consegüent pressió sobre els costos salarials i l'escassetat de persones per al creixement, cosa que ha realimentat un perillós cercle viciós d'inflació i de pèrdua de competitivitat.

LA MANCA DE TALENT

La segona *caos causa* que se'm va ocórrer va ser la formació deficient i la manca de talent *first class*, imprescindible per a la competitivitat, la globalització i el creixement. L'actual manca de productivitat i de qualitat del talent impedeix l'aprofitament de moltes oportunitats i podria derivar en una guerra per les persones excel·lents entre companyies. I en les guerres, ja se sap, tothom hi acaba perdent.

Molt lligat amb l'anterior concepte, vaig pensar en la situació de vida fàcil, comoditat i manca de repte i de compromís de molts joves en els projectes empresarials, en contrast amb països on la il·lusió per prosperar i la necessitat de viure dignament han despertat la capacitat empre-

dora del jovent. Si hi afegim una flexibilitat laboral precària, una excessiva regulació i intervencionisme de l'Estat i unes càrregues fiscals desmesurades, acabem de posar la cirereta al pastís de despropòsits i d'entrebancs. La pobra situació de les infraestructures a Catalunya se'm presentava com un missatge recurrent que no mereixia cap comentari addicional.

El vol arribava al seu zenit. Davant meu, un paper guixat amb algunes possibles *caos causae* d'aquesta trista situació. I em preguntava..., què hi podríem fer nosaltres? Quines mesures caldria prendre perquè Ohmae ens retornés el prestigi perdut? Sens dubte, hauríem de comptar amb líders i governs que catalitzessin el canvi, prioritzant accions directes de govern sobre els *caos causae*, fugint d'estructures reguladores i buròcrates. Caldrien líders amb visió, projecte de país, preparats i disposats a tibar el carro i a arromangar-se les mànigues, que ens encomanessin la il·lusió i que ens retornessin l'orgull de ser el que som..., catalans!!

INNOVACIÓ I PRODUCTIVITAT

Necessitaríem emprenedors, estructures socials i empresarials que basessin la seva competitivitat en la innovació, la qualitat, el servei, la productivitat i la globalització com a tetràedre d'excel·lència i pervivència, i que apostessin fervorosament per la filosofia «Mpm» (Més per menys... més qualitat, prestacions, disseny, servei... a menys cost) en lloc de la filosofia «mpm» (menys per menys) d'alguns competidors globals. Caldria, també, fomentar la creativitat i desbloquejar les ments dels joves per generar i desenvolupar més idees. Si volem preveure el futur, no esperem que ningú ens hi ajudi. Hem d'inventar-lo nosaltres mateixos. I, sobretot, necessitaríem una societat flexible, oberta al món, respectuosa amb tothom, sense por al canvi, capaç de reinventar-se i de no quedar ancorada en el passat, comptant amb ciutadans que s'encomanessin la il·lusió de creure per veure en lloc de veure per creure. Perquè només si ens ho creiem, podrem gaudir dels beneficis i del benestar d'una Catalunya Regió-Estat pròspera i visualitzarem el nostre futur segons el model d'Ohmae. Aquest és el nostre gran repte de país... i aquest és, segons el meu parer, el «pròxim desafiament dels catalans».